

Tiyatro

Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğünün Ankara’da 2013-2014 dönemi temsilleri her zamanki gibi, yoğun bir ilgi gösterilerek başladı. *Türk Dili*’nin 742. sayısı (Ekim 2013, s. 91-93) içinde haber verdiğimiz gibi, aynı ayın ilk iki haftasında sergilenen oyunlara şöyle bir göz gezdirelim: Büyük Tiyatro’da Yaşar Kemal’in *Teneke*, Küçük Tiyatro’da Necip Fazıl Kısakürek’in *Para*, Altındağ Tiyatrosu’nda Necati Cumalı’nın *Nalınlar*, Akün Sahnesi’nde Recep Bilginer’in *Sarı Naciye*, Oda Tiyatrosu’nda Semih Serger’in *Mevlana/ Aşk ve Barış Çılgılığı*, Şinasi Sahnesi’nde Refik Erduran’ın *Ramiz ile Jülide*, Cüneyt Gökçer Sahnesi’nde Turan Oflazoğlu’nun *Kösem Sultan*, İrfan Şahinbaş Sahnesi’nde G. Orwell’in *Hayvan Çiftliği* ve Stüdyo Sahne’de Sait Faik Abasıyanık’ın *Meraklısı İçin Öyle Bir Hikâye* başlığını taşıyan oyuncular seyircilere sunuldu.

Dönem başı olduğu için Ekim ayının üçüncü ve dördüncü haftalarında ise bazı değişiklikler yapıldı. Cüneyt Gökçer Sahnesi’nde Kenan Işık’ın *Aşk Hastası*¹ Küçük Tiyatro’da önce geçen yıl da sergilenen Yves Jamiaque’ın *Ben Ödüyorum*, sonra Hüseyin Alp Tahmaz’ın *Nereye?*, Akün Sahnesi’nde ilk gösterim töreniyle birlikte Reşat Nuri Güntekin’in *Çalıklusu*, Altındağ Tiyatrosu’nda Ergün Uçucu’nun *En Son O Gitti*, Oda Tiyatrosu’nda Gülşen Karakadıoğlu’nun *Nehir* adlı oyunları sahnelendi. Bu arada Van Devlet Tiyatrosunun oyuncularını konuk olarak Şinasi Sahnesi’nde Erhan Gökçü’ünün *İki Kalas Bir Heves* oyununun Ankaralılara sundu.

1 *Aşk Hastası* için daha fazla bilgi için bk. *Türk Dili*, S.: 734, Şubat 2013, s. 89-93.

Para

Ünlü şair, düşünür ve yazar Necip Fazıl Kısakürek, tiyatroyu “güzel sanatlar içinde bir zirve” olarak nitelemiştir. Bir tiyatro eserinin ortaya koydukları, büyük bir okuyucu/seyirci kitlesini bütün gerçekliği ve çıplaklığıyla karşı karşıya getirir ve bu tiyatro olgusunun altı çizilecek en önemli ve çekici özelliğidir. Yazar bir eserinde “tiyatro sizce nedir?” sorusuna, sahneyi kastederek “ön tarafı açılır-kapanır bir mikâp (=küp) içinde hayatı yakalamak... Kapana kıştırır gibi...Tiyatro budur.”² Kendisinin tiyatro edebiyatımıza kazandırdığı on beş eseri vardır ve bunların hepsi Kültür Bakanlığı tarafından “Tiyatro Eserleri” dizisinde toplu olarak yayımlanmıştır.³ Aynı bakanlık onu 1980 yılında Büyük Ödül’e layık görmüştü.

N. Fazıl Kısakürek’in ilk tiyatro eserleri *Tohum* (1935) ve *Bir Adam Yaratmak* (1938)’tir. Onu bu edebî dalda yazı yazmaya teşvik eden ise Muhsin Ertuğrul’dur. Aralarında geçen bir konuşmayı kendisi şöyle aktarıyor:

“(ME): Niçin tiyatro eseri yazmıyorsunuz? Neden bizi yerli eserden mahrum bırakıyorsunuz?

(NFK): Nazım Hikmet’in *Kafatası* piyesiyle Vedat Nedim’in *Kör*’ü var ya elinizde.

2 bk. Necip Fazıl Kısakürek, *Ahşap Konak*, Büyük Doğu Yayınları, İstanbul 1960, s. 5

3 Ankara, 1976, üç cilt.

(ME): Onlar ayrı... Siz niçin yazmıyorsunuz?

(NFK): Yazarsam bizzat oynar mısınız?

(ME): Beğenirsem elbette oynarım.

(NFK): Yazacağım öyleyse!...⁴

Kısakürek verdiği sözü tutar ve hemen bir haftada *Tohum*'u kaleme alır. Muhsin Ertuğrul oyunu çok beğenir, hemen sahneye koyar, hatta Ferhad rolünü de bizzat oynar.

Para kendisinin 1941-1942 kış aylarında İstanbul Şehir Tiyatrosu'nda sergilenen, tarih sırasına göre de yazdığı beşinci oyunudur. Bundan önce *Künye* (1940), *Sabırtası* (1940) adlı oyunları vardır. Kısakürek bu eserinde maddi varlığın insanları hatta kendi ailesini nasıl ve ne ölçüde değiştirdiğini acı bir dille belirtir, insanların paranın gücü karşısında nasıl yüzüstülediğini ve alçaldığını vurgular. Çok zengin olan bir bankerin ahlakı inkâr eden tutumuyla her türlü maddi imkâna sahip olduktan sonra, kimsenin bilmediği tam bir benzerini kendisinin yerine geçirtmesi, onun öldürülmesi sonunda da kendisini ölmüş olarak kabul eden aile bireylerinin büyük mirastan kendilerine düşen payları alacak olmaları bakımından, karşılığın

tekrar canlı bir biçimde çıkan bankerini, ona benzeyen kişi olarak kabul etmeleri, paranın o aile içinde ve bankerin yakın arkadaşları arasındaki gücünü kanıtlamaktadır. Eserin sonunda banker aile içindeki çok özel hatıraları anlatsa da, ne karısı ne çocukları onun gerçek banker olduğunu kabul ederler. Onu eline biraz para verip evden kovarlar. Çünkü mirastaki paylarından asla vazgeçmeyeceklerdir; kendi çıkarları kocadan ve babadan çok daha önemlidir. Eserin ana teması da bankerin sık sık tekrar ettiği, hatta haykırarak söylediği "bu memleket bir gün batarsa ahlaksızlıktan batar" sözüdür.

Banker ile benzeri rolünü üstlenen Mesut Turan gerçekmişçesine yaşadığı ve yaşadığı rolünde çok başarılı... Her sahne- de rolünü en iyi şekilde oynuyor. Hususi katibinde Ercan Eker ile casusu Mehmet Akay ona başarıyla eşlik ediyorlar. Ancak nazır rolündeki Neşet Erdem'in onların yanında biraz tutuk, yüzeysel ve amatörce kalması dikkatimizi çekti. Sözlerini de pek ezberlememiş, üstünkörü söylemeye zorlanır gibiydi... Bankerin müşterisi Zeynep AYTEK METİN, onun kızı KADER İLHAN, noteri Kayhan Sarıgöllü (galiba Turgut Sarıgöllü'nün oğlu olsa gerek, ama babasının onu biraz daha çalıştırması gerekiyor...), karısı Demet Bölükbaş, kızının nişanlısı Mehmet Tekatlı, hademesi Ali Çakır rollerini fazla öne çıkmadan oynuyorlar. Ancak oğlu rolündeki Gökçe Yurtsal'ın esere katkısı daha fazla... Kızı Petek Ocakçı da ona ayak uyduruyor.

Para'yı Özer Tunca yönetiyor. Dekor ve kostümlere Müge Orhan imza atmış. Işık tasarımı Memduh Yazar'a ait. Bu eserin turnelerle Anadolu'ya taşınması hâlinde bir hayli ses getireceğini umuyorum.

4 Necip Fazıl Kısakürek, Babıâli, İstanbul, 1999, s. 196-197.

Nalınlar

Necati Cumalı (13.1.1921-10.1.2001) Türk Edebiyatının çok yönlü yazarlarından biridir. Romanları, hikâyeleri, günceleri, çevirileri, şiirleri ve tiyatro eserleriyle çeşitli ödüllere layık görülmüştür. Eserlerinin çoğu yabancı dillere de çevrilmiştir. Kültür Bakanlığı'nın Tiyatro Ödülü'nü de 1982 yılında almıştır. Bütün oyunları üç cilt olarak 1983-1985 yılları arasında yayımlanmıştır.

N. Cumalı oyunlarında Batı taklitçiliğinden, onların kendi anlayışlarına ve özelliklerine uygun düşen oyunların benzerlerini yazmaktan sürekli olarak kaçınmıştır. Kendisi Anadolu'da yaşayan insanların niteliklerini, anlayışlarını, tutum ve davranışlarını ortaya çıkarmak istemiştir. Onun bu isteğinin nasıl belirgin olduğunu da şu cümlelerle dile getirmektedir:

“Tanzimat’la başlayan Batılılaşma akımının bizde gelişme karakteristiği her alanda görülen Batı kopyacılığıydı. Batılı örnekler öykünmeydi... *Nalınlar*’ı tiyatro görgümü artırmak için bir buçuk yıl kaldığım Paris’ten yurda döndükten sonra yazmıştım. Paris’in öğretisi şu olmuştu: Bizden gördüklerine öykünmeyi bırak, yazacağın oyunlarda bize yerel, ulusal renkler getir!... *Nalınlar*’da bu öğretiyi uyguladım ben. Halkımızın yaşayışında özgün tiyatro öğeleri, kurgusu gösteren olayları seçtim, değerlendirdim.”⁵

Nalınlar’ın 1963 yılında kaleme alınmasından sonra geçen şu elli yıl içinde nerdeyse Türkiye’de oynanmadığı il, ilçe kalmamıştır. Hatta Fransızca, İtalyanca, İngilizce, İbranice ve Sırpçaya çevrilmiştir. Eser başlangıçta tiyatro yönetimlerinde pek beğenilmedi. Sonraki yıllarda ise seyirci kendinden olan oyuna çabuk ısındı ve yıllarca zevkle seyretti. Cumalı bunu şu

sözleriyle anlatıyor:

“Yazılan oyunlar Batılı asıllarına benzediği ölçüde başarılı sayılıyordu ... Seyircimiz ise ilk gördüğü günden başlayarak tanıdı oyunlarda kendimden olanı, özüm-den geleni. Bu ilgi neredeyse bir tiyatro oyunu olmaktan çıkarıp, halkımızın güler yüzle, el çırparak izlediği oyun havalarımızdan birine, Silifke’nin kaşık havasına dönüştürdü *Nalınlar*’ı...⁶

Anadolu’da aynı köyden veya şehirden olan sevgililerin evlenme sıkıntısını farklı yönlerden eleştiren, engelleyen insanların hep gündeminde kalmış olan “kaçma ve kaçırma” olgusu, *Nalınlar*’da, sade, duru ve güzel bir dille anlatılmıştır. Cumalı’nın en çok sahnelenen bu oyununda önce iki sevgilinin evlenmesine kim, niçin, nasıl karşı çıkmak istemektedir, sorusunun cevabı aranmıştır. Töre kavramının arkasına sığınarak ortaya atılan bahaneler ve yaratılan engeller, sevgilileri kaçmaya mecbur etmiştir. *Nalınlar*’ın yazıldığı 1960’lı yıllarda durum ve ortam, anlayış ve yaklaşım neyse, 2010’lu yıllarda da hiçbir değişiklik olmamıştır. Güncel haberler arasında hemen her gün bu tür olayların sergilenişine şahit oluruz. Böylece *Nalınlar* güncelliğini de hiçbir zaman yitirme-

5 bk. *Devlet Tiyatrosu* dergisi, s. 8.

6 a.y. s. 9.

yen ve yitirmeyecek olan oyunlar arasına girmiştir.

Komedi özellikleri ağır basan, hareketli ve güzel yerli oyunlara genellikle Altındağ'daki sahneyi açan Ankara Devlet Tiyatrosu, *Nalınlar*'ın da burada seyirciye sunulmasını sağladı. Oyunun yönetmeni M.Volkan Benli'dir. Eserde verilmek istenen mesajları doğru bir anlayışla ortaya koyan Benli'nin işini oyuncular da hayli kolaylaştırıyor. Ancak bazılarının oyunculuğu diğerlerinin yanında sönük kalıyor. Çok başarılı olan anne rolündeki Rengin Samurçay'ın yanı sıra dul kadın Döndü'yü canlandıran Aysu İşimer ve sevgililer, Osman rolünde Ötügen Hürmüzlü ile Seher'deki Çağdaş Serter oyunu sürükleyip götürenlerin başında geliyor. Ayrıca koronun canlılığı ve uyumu dikkat çekiyor. Muhtar'da Ersin Ayhan, dul ile evlenecek olan Ali'de Serkan Ekşioğlu pek fazla göze batmıyorlar. Ancak Seher'in ağabeyi Ömer rolündeki Hüseyin Baylan bu kadroya ayak uyduramamış... Böyle bir töre baskısı altında olan erkek kardeşin davranışları bu kadar etkisiz, yavan ve yüzeysel mi olur? Sanki bir okul müsamesesine yeni çıkmış, rolünü üstünkörü ezberledikleriyle savmak isteyen Ömer'de seyirci, bir kardeşin gerçek hiddetini, huzursuzluğunu, baskıcılığını göremiyor.

Nalınlar'ın dekorları Güven Öktem, kostümleri Candan Günay, ışık tasarımı ise Çetin Atay imzasını taşıyor. Altı kişilik koro ile askerler oyunu her an canlı bir biçimde ayakta tutuyor.

Mevlâna - Aşk ve Barış Çılgılığı

Gösteri sanatının en önemli dalı olan tiyatrodaki Semih Sergen adı, altı kalın çizgilerle çizilecek bir addir. Onun sadece tiyatrodaki değil, başka sanat dallarında, sinema da ve okumada da ün yaptığı bilinmektedir. Bu sezon Ekim ayında ilk gösterimine şahit olduğumuz bu oyunu yirmi yıl kadar

önce yazmış olması ve bugünlerde de rejisörlüğünü yapması, tiyatromuza unutulmayacak bir hizmettir.

Mevlâna üzerinde duran, onun eserlerindeki hikmetli sözler, ibareler ve kıssalar hakkında araştırmalarda bulunan, bunları yorumlayan yüzlerce kitap ve makale vardır. Yurt içinde ve dışında yüz binlerce kişinin ilgisini çeken, her yıl başta Konya olmak üzere İstanbul, Ankara vb. şehirlerde özellikle Aralık ayına tesadüf eden Şeb-i Arus dolayısıyla düzenlenen anma toplantıları büyük bir Mevlâna hayranı kitlesi oluşturmuştur.

Bu tiyatro eserini kaleme alan Semih Sergen, Mevlâna'nın babasının Âlimler Sultanı unvanıyla tanınmış olmasından başlayarak, 800 yıl kadar önce Horasan'dan batıdaki topraklara, Türkiye'ye İran üzerinden gelmesiyle olayları sahneye taşımıştır. Önce Karaman'ı, sonra Konya'yı merkez tutmaları söz konusu edilmiştir. Dönemin Selçuklu Sultanı Alaeddin Keykubat ile birlikte oluşu, Seyyid Burhaneddin Tirmizi'yle bağlantısı, Şems-i Tebrizi'ye olan yakınlığı üzerinde duran yazar, geçmişteki olayları günümüzün görüntülerini kullanarak vurgulamıştır. Sahnede ayrıca Mevlâna dönemindeki klasik sazlar kullanılarak canlı müzik ile çağdaş baleden de yararlanılmıştır. Sema gösterisi de çağdaş

bir yorumla ele alınmıştır. Semih Sergen Mevlâna için şöyle bir yorum yapmaktadır:

“Mevlâna’yı anlamak için ciddi bir biçimde okur-yazar olmaya ihtiyaç vardır! Sağlam, temelli bir inancı olmayan insan istediği kadar söylesin, Mevlâna’yı tanımak değildir o! Mevlâna o değildir.” der ve devam eder:

“Bir aşk ilmidir Mevlâna /Aşkın denizlerine açılmak/ Dalgaların köpüklerinde/ Sonsuzun tadını aramaktır. Bir aşk çerağıdır Mevlâna/Gönlün kapılarını zorlamak/ Her gün yeniden varolmak/Kendi gerçeğimizden/ Sonsuz gerçeğe uzanmaktır.”⁷

Gerçekten o yüce düşünürü, yüreği büyük bir aşkla dolu olan mutasavvıfı anlayabilmek için çok çalışmak gerekir. Hatta araştırmacı yazar Osman Yüksel Serdengeçti’nin tabiriyle Mevlâna’dan söz etmek “denizi bardakla boşaltma gayreti”dir. Ancak onu sevenler, onun düşüncelerini, felsefesini anlamaya çalışanlar arasında yer alan Semih Sergen başarılı bir oyun ortaya çıkarmış.

Mevlâna - Aşk ve Barış Çılgılığı oyununda Sergen ile birlikte rol alan Süheyla Gürkan, Müjde Hayat ve Akın Erozan seyircilerin unutulmaz dakikalar geçirmesini sağlıyorlar. Onların üstün çabalarına önemli ölçüde destek veren dansçılar, küçük semazen, klasik müziğimizin ana sazlarını icra edenler bu şöleni süslüyorlar. Hepsini ayrı ayrı kutluyorum.

Eserdeki dekor ve kostümler İnci Kangal’a, ışık Ahmet Karademir’e ait. Koreograf ise Emre Onuk...

Bu anlamlı ve başarılı oyunun Ankara’nın Oda Tiyatrosu’ndan başka sahnelerde ve hatta Anadolu’da da seyirciye ulaştırılması, herkes için büyük bir kazanç olacaktır.

Nereye?

Atalarımız toplumumuz içinde bir ailenin yaşayışının ve kurduğu düzenin bozulmasıyla ilgili olarak önemli bazı ibareleri dilimize kazandırmıştır. Söz gelimi, “iki göç bir yangına bedeldir” veya “iki göç bir bozgun” vd. bir yerden, özellikle de kök saldıği topraklardan başka bir yere taşınma ile bu iç veya dış göç olgusuna bağlı çöküşü özlü bir biçimde anlatır. Türkiye’nin de yaşadığı 1960’lı yıllarda başlayan dış göç resmî makamlarca da desteklenmiştir. Daha önceki yıllarda da kendini güçlü bir şekilde ortaya koyan iç göç olaylarının gecekondulaşma çabalarını nasıl artırdığı da bilinmektedir. Gerek yurt içindeki iç göç ve gerek özellikle Avrupa ülkeleri hedef alınarak yapılan dış göç üzerinde bugüne kadar neredeyse bir kitaplığı dolduracak kadar kitap ve makale yayımlanmış ve konunun değişik yönlerine bilimsel araştırma, roman, hikâye, şiir türlerinde yaklaşılmıştır. İlk kez dış göç olayına, hem de kaçak göçmen ögesi de kullanılarak bir tiyatro oyununa sahnelerimizde şahit oluyoruz. Bu tür eserlere sinema dünyasında 1970’li yıllarda yer verildiğini de biliyoruz...

Çeşitli ülkelerde durumunda memnun olmayan on binlerce insan bulunmaktadır. Bunlar arasında her durumuyla çok cazip görünen Batı Avrupa ülkelerine kaçak yollardan gitmeye, iş tutmaya, kısacası çalışmaya ve hatta yerleşmeye çalışan binlerce Asyalı, Afrikalı ve özellikle de Orta Doğulu insanların son yıllarda sayılarının bir hayli çoğaldığını görüyoruz ve basın organlarından izliyoruz. Bu dış göç, daha doğrusu kaçak göçmenlik sorunun altında nüfus yoğunluğu, işsizlik, polisiye olaylar, iç veya komşular arasındaki savaşların önemli bir yeri vardır. Kendi doğup büyüdüğü toprakları tek başına veya ailesi ile birlikte terk etmek zorunda kalan insanların dolandırıcılar tarafından nasıl kandırıldıklarını, bazılarının

7 bk. *Devlet Tiyatrosu* dergisi, s. 12-13.

ise göç yollarında ölüp gittiklerini haber bültenlerinden öğreniyoruz.

Hüseyin Alp Tahmaz (doğ. Sinop, 1965) *Nereye?* başlığını taşıyan oyununda yurt dışına kaçak yollardan göç olgusunu işliyor. Yazarın 2006 yılında Mitos-Boyut yayınlarının düzenlediği Birinci Oyun Yazma Yarışması'nda *Karşılaşma* adlı oyunu Özendirme Ödülüne, bir yıl sonra da Tiyatro Dot/Goethe Enstitüsü tarafından düzenlenen Yeni Metinler yarışmasında sözünü ettiğimiz *Nereye?* ile dereceye girdiğini de belirtelim. Devlet Tiyatrosu repertuarında 2009 yılında kabul edilen bu oyunda yazar, kendi ülkelerinden korku, şiddet, zulüm ve başka sebeplerle Avrupa ülkelerine bir kamyonun kapalı kasasında kaçmaya çalışan insanların o daracık yerde yolculuk boyunca konuşmalarını, duygularını, özlemlerini ve beklentilerini vurguluyor. Ayrıca bu sıkıntılı yolculuğu yakalanmadan sağ salım bitirdikten sonra neler planladıklarını iki perdelik oyun sürecince anlatıyor. Tiyatro dilini kullanması gayet başarılı. Sade, akıcı ve kolay anlaşılabilir bir Türkçe dikkatimizi çekiyor. Kaçak göçü yaşayan on kişinin trajikomik geçmişleri, yollardaki hikâyeleri, kaderlerini bir parça da olsa değiştirebilme ümidini sergilerken zaman zaman seyirciyi duygusal bir baskı altına alıyor. Onların o durumlar karşısında

içlerinin sızladığını, yüreklerinin acıdığını salondaki tepkilerinden anlıyoruz.

Huzur, mutluluk ve başarı arayan bu kaçak göçmenlerin günler sürecektir yolculukta ve sonrasında yaşadıkları, güncel ve önemli bir sorunu göstermesi bakımından başarılı bir oyun olarak tiyatro edebiyatımıza Tahmaz eliyle kazandırılmıştır... Oyunu Volkan Özgömeç yönetiyor. Tekstil işiyle uğraşırken iflas eden İsmail'de Bülent Çiftçi, onun yanında çalışan işçisi Cemal'de Şevki Cema, Afgan mülteci Acar Ağır Aksoy, Orta Doğulu Hüseyin rolünde CebraİL Esen ve Ahmad'da Sedat Keçeci oyunun başarılı olmasında büyük pay sahipler... Onların yanında Zahra rolünde Ema Çankaya minicik yavrusuyla oyun boyunca çok sessiz. Ayrıca şoförde Turgut Alkaçır'ın, Maria'da Özlem Dede'nin, polis rolünde Celal Murat Usanmaz'ın ve diğer mülteci Önder Yıldız'ın katkıları pek vurgulanmadan bırakılmış... Oysa onların rolleri biraz daha hareket sağlayacak canlı biçimde kaleme alınabilseydi, oyunda zaman zaman hissedilen tekdüzelik ve durgunluk ortadan kalkardı.

Küçük Tiyatro girişinde seyircilere hoş bir de sürpriz vardı. Oyun başlamadan önce ve iki perde arasında Türkiye'de çok az bilinen santur çalgısında icrası ile Sedat Anar oyuna ayrı bir hava veriyordu. Oyunun dekor tasarımını Murat Gülmez,

kostüm tasarımını Özlem Karabay, ışık tasarımını Zeynel Işık yapmış. Bu başarılı ve etkili oyunun Ekim'den sonraki aylarda da sahnelerde olması gerektiğinin altını çizmek istiyorum. Emeği geçenlerin hepsini kutluyorum.

Nehir

Ankara'nın küçük ama sevimli Oda Tiyatrosu sahnesinde Gülşen Karakadioğlu'nun kaleme aldığı *Nehir*'i bu dönem ilk kez sahnelenen bir oyunu... Devlet Tiyatrosu'nda dünya prömiyeri geçen aylarda yapıldı.

Yakın tarihimizle ilgili olarak yazılan bu eserde iki hanımın üzerindeki 1980'li yıllarda yaşanan siyasi olayların ne kadar ve nasıl etkili olduğunu görüyoruz. Bir yerde dile getirilen "acı unutulabiliyor. Beden daha çabuk sarıyor yarasını ama ruhundan silip temizlemek, kurtulmak hiç kolay değil" sözleri, o sıkıntılı günleri öyle veya böyle yaşayan insanların yaşayışlarında bir geçmiş fırtınası yaratıyor, hatta belki de onun ruhunu karartıyor. Oyun aşkın, dost-

luğun o dönemde sınındığını ortaya koyuyor. Korku içinde kalan, yalnız ve çaresiz, genç ve orta yaşlı iki kadının aralarındaki duygusal bağ önemli ölçüde kendini hissettiriyor. Birbirlerini anlamada, karşılıklı yardımlaşmada, sorunların çözümünde, karşılaştıkları sıkıntılarda nasıl davranacaklarını göstermeleri seyircinin kolaylıkla anlayacağı güzel ve duru bir Türkçe ile ortaya konulmuş...

Bir perdelik bu oyunda İclal Seper ile Özlem Gür rolleri, paylaşmış ve her ikisi de sahnede çok başarılı... Oyunu yöneten Vacide Öksüzcü'dür. Dekor tasarımını Seyhan Kırca'ya, giysi tasarımı Sevgi Türkay'a, ışık tasarımı Osman Uzgören'e aittir. Dramaturg Füruzan Tercan'dır. Oyuna her yönden katkı sağlayanları içtenlikle kutluyorum.

Not: Bu oyun İstanbul'daki Oyun Atölyesi'nde sergilenen aynı addaki oyun ile aynı değildir. Oradaki oyun başka bir yazarın eseridir.

Kerem AYDINER

